

дина — Иванъ Костурковъ и Димитъръ Бояджиевъ, въ лицето на които българската литература се лиши отъ двама надеждни свои ратници: първиятъ въ областта на разказа, а вториятъ — въ областта на лириката.

Съ разказа си »Лека Нощъ« (»Дем. Прѣгледъ«, 908 год.) и началото на повѣстѣта »Воденичаръ« (»Просвѣта«, год. VI) Ив. Костурковъ набѣлѣза вече пѣтя на единъ талантъ, който може би за бждеще щѣше да го постави въ реда на първитѣ наши разказвачи. Д. Бояджиевъ съсъ своитѣ крайно нѣжни, дълбоко почувствани лирически стихотворения вече заемаше едно отъ първитѣ мѣста между младитѣ ни лирици.

*

Безъ да мисля, че съмъ отбѣлѣзалъ всичко, създадено прѣзъ изтеклата година въ литературата ни, азъ ще отбѣлѣжа и една праздната, силно чувствуванa напоследѣтъ — липсата отъ литературна критика. У насъ, смѣло може да се каже, че нѣма истинска литературна критика. Такава се пише или по прѣдизвикване, или за да се нахвърля върху нѣкого, или да се напише нѣщо похвално за нѣкой близъкъ. Обективна критика, която безпристрастно да се занимава съ творенията на българскитѣ писатели, нѣма. Българскитѣ писатели отъ появяването си още е принуденъ самъ да си налучква пѣтищата, — често пѣти слѣдъ дълги лутания по разни насоки. Редица млади поети и писатели творятъ съ цѣли години и нѣма кой да имъ каже, кое е цѣнно у тѣхъ. Тѣ издаватъ цѣли сборки и сборници, за които никоѣй не се обажда нито съ една дума. Апатия, убийствена апатия къмъ родната ни литература!

По-крупнитѣ професионални наши критици се отдѣлиха отъ литературата ни. Тѣ почнаха отъ врѣме на врѣме, като гръмъ, да падатъ само върху най-едритѣ дървета... Освѣтъ двама или трима писатели, тѣ сѣкашъ не виждатъ други. А това имъ невнимание къмъ литературата ни е или отъ непродуктивностъ и безсилие да се схване духа на литературата ни, или отъ неразбиране задчитѣ на една разумна обективна критика за една млада литература, като нашата.

А литературата ни не чака. Тя върви напрѣдъ и се устрѣмва — бори се и разчиства партината. Литературниятъ темпераментъ на писателитѣ ни води тѣхното творчество. Всичко това навежда само на мисълта, че българската литература е надхвърлила критиката и че критиката ни догонва литературата ни...